

Arrest

nr. 212 037 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Peruaanse nationaliteit te zijn, op 11 mei 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 24 augustus 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. VAN CUTSEM en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing inzake C.B.K.P. luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Lima, Peru. U woonde op verschillende plaatsen in Lima tot u in 2005 naar Mala verhuisde. U werkte in Mala in een restaurant en in maart 2015 kon u, samen met uw partner E.C.A.S. (E.C.A.S. - o.v. X), met wie u sinds 2014 in een relatie bent, het restaurant overnemen. Eind juni of begin juli 2015 werd voor het eerst een brief onder de deur van uw restaurant geschoven waarop stond geschreven dat u een som geld moest betalen ter bescherming van het restaurant. U wist dat andere zaken op gelijkaardige wijze werden afgeperst, maar nam het niet te serieus.

In november 2015 werden er nog twee brieven onder de deur geschoven, en 15 dagen later in december 2015 werd een brief op tafel achtergelaten in het restaurant. Vanaf december 2015 kreeg u ook telefonische bedreigingen op de gsm van het restaurant. In december 2015 en januari 2016 ging u naar de politie om de dreigementen aan te geven, maar ze zeiden dat u geen klacht kon indienen omdat u geen concrete bewijzen had. In februari 2016 werd uw partner E.C.A.S. aangevallen toen ze terugkwam van de markt. Ze werd met de motortaxi die ze had genomen naar een afgelegen plaats gebracht en bedreigd. Er werd gezegd dat jullie tegen het einde van de maand moesten betalen. U ging samen naar de politie, maar men zei daar dat de procedure veel tijd en moeite zou kosten en uiteindelijk diende E.C.A.S. geen klacht in. U ging naar uw vriendin Carmen, die als advocate een bemiddelingscentrum in Mala heeft. Zij vertelde over gelijkaardige zaken. Omdat de politie niet hielp, ging u naar de radio om de situatie aan te klagen. Enkele dagen na de aanval op E.C.A.S. werd een granaat geplaatst aan uw woning in Mala. De huisbazin deed hiervan aangifte bij de politie. Carmen bood u aan om in haar woning in La Catalina te verblijven. U verkocht de inboedel van het restaurant kreeg een uitnodiging van een vriend om mee te gaan naar een conferentie in Parijs. U vertrok op 9 juni 2016 per vliegtuig naar Parijs, bezocht de conferentie, bleef tien dagen in Frankrijk en kwam vervolgens per wagen naar België voor een tweede conferentie. U kwam in België aan op 22 juni 2016. U vroeg op 2 december 2016 asiel aan, samen met E.C.A.S. die enkele maanden eerder ook naar België was gekomen. Naast de problemen die u kende met uw restaurant, verliet u Peru omdat u in een lesbische relatie bent met E.C.A.S. en het in Peru voor jullie onmogelijk is om een normaal leven te leiden. Er zijn slechts enkele personen op de hoogte van uw relatie, over het algemeen houdt u uw geaardheid geheim omdat u vreest voor de reacties van uw omgeving. Ter staving van uw asielaanvraag legde u de volgende documenten neer: uw paspoort afgegeven op 29 mei 2016, uw vliegtickets, een bewijs van uw opleiding voor bemiddeling, een huurcontract van uw restaurant, documenten van de notaris als bewijs van uw aankoop van het restaurant, krantenartikels over corruptie bij de politie in Peru en in Mala, enkele screenshots van e-mails, berichten en het facebookaccount van E.C.A.S., en artikels die u online vond over de situatie van homoseksuelen in Peru en over de dood van een zekere D.A.P.B., die uw (homoseksuele) neef zou zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw gedrag onverenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Volgens uw verklaringen overwoog u vanwege uw seksuele geaardheid al jaren om uw land te verlaten (CGVS II, p. 5) en vertrok u al eind februari of begin maart 2016 uit Mala omwille van de problemen die u daar kende (CGVS I, p. 3). U verbleef toen nog verschillende maanden in Peru voor u op 9 juni 2016 naar België vertrok, en vroeg uiteindelijk pas op 2 december 2012 asiel aan (CGVS I, p. 9). Uw verklaring hiervoor dat u niet wist dat u asiel moest aanvragen (CGVS I, p. 9-10) is geenszins afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. U werd in Peru geholpen door een advocate (CGVS I, p. 13, 16) en u had jaren de tijd om uw vertrek voor te bereiden. Dat u pas negen maanden na uw vertrek uit Mala en zes maanden na uw komst naar België asiel aanvraagde, getuigt dan ook van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Aangaande de problemen die de onmiddellijke aanleiding van uw vertrek zouden hebben gevormd, met name de afpersing bij uw restaurant in Mala, wordt vastgesteld dat een veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw eigen verschillende verklaringen en de verklaringen van uw vriendin E.C.A.S. de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Wat betreft de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen, verklaarde E.C.A.S. tijdens haar eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat jullie deze vanaf januari 2016 begonnen te ontvangen en dat jullie er op een maand tijd tien ontvingen (vragenlijst DVZ E.C.A.S., vraag 5).

Tijdens haar gehoor bij het Commissariaat-generaal verklaarde zij in eerste instantie dat u in juli 2015 een eerste brief kreeg en daarna, vanaf november, voortdurend dergelijke brieven ontving (CGVS E.C.A.S. I, p. 9-10). Zelfs nadat zij in februari 2016 zou zijn aangevallen zou u nog brieven hebben ontvangen (CGVS E.C.A.S. I, p. 13). U daarentegen, die overigens bij DVZ had verklaard dat het restaurant opende in juni 2015 en u meteen daarna dreigbrieven begon te ontvangen (vragenlijst DVZ, vraag 5), verklaarde dat jullie in totaal slechts vier brieven ontvingen: de eerste eind juni of begin juli 2015, dan twee in november, en de vierde in december 2015 (CGVS I, p. 11). Na de pauze, waarbij u meer dan een uur met uw vriendin kon spreken, kwamen E.C.A.S.'s verklaringen omtrent de dreigbrieven plots bijna volledig overeen met die van u: één in juni of juli 2015, twee in november 2015 en één in december 2015 (CGVS E.C.A.S. I, p. 14). Gevraagd naar deze wijzigingen in haar verklaringen, zei E.C.A.S. enkel zich niet meer te herinneren ooit een andere versie van de feiten te hebben gegeven (CGVS E.C.A.S. I, p. 15-16). Een louter ontkennen van eerdere beweringen kan echter geenszins als afdoende verklaring gelden. Voorts verklaarde E.C.A.S., aangaande de telefonische bedreigingen die u zou hebben gekregen, dat deze vanaf eind juli of begin augustus zouden zijn begonnen op haar persoonlijke gsm, die van u, op de gsm van de zaak en op de vaste telefoon van de zaak (CGVS E.C.A.S. I, p. 15). U situeerde deze telefoontjes dan weer vanaf december 2015 (CGVS I, p. 10) en zei dat ze enkel via de gsm van de zaak binnenkwamen (CGVS I, p. 12). Als reactie op de dreigementen zouden u en E.C.A.S. naar de politie zijn gestapt. Dat gebeurde volgens E.C.A.S.'s verklaringen op 14 of 15 november 2015 (CGVS E.C.A.S. I, p. 10), maar volgens u in december 2015 en in januari 2016 (CGVS Karla, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde E.C.A.S. haar versie van de feiten en kon zij geen enkele verklaring geven voor het verschil met uw verklaring (CGVS E.C.A.S. I, p. 19). U kon hier evenmin een verklaring voor geven (CGVS I, p. 15). Wat betreft de aanval op E.C.A.S. die zou hebben plaatsgevonden in februari 2016, is het opmerkelijk dat zij aanvankelijk zonder enige vorm van twijfel verklaarde dat deze zou hebben plaatsgevonden op 14 februari 2016 (CGVS E.C.A.S. I, p. 12) – een zondag en dus volgens zowel uw verklaringen als die van haar een dag dat jullie helemaal niet bij het restaurant aanwezig zouden zijn geweest (CGVS I, p. 6, CGVS E.C.A.S. I, p. 16) – om later te zeggen dat zij zich de juiste datum niet herinnerde, maar het rond 15 februari moest zijn geweest (CGVS E.C.A.S. I, p. 18, 19). Na deze aanval zou er een granaat zijn geplaatst aan het huis in Mala waar u gewoonlijk samen met E.C.A.S. woonde (CGVS I, p. 11) – een incident dat noch u, noch E.C.A.S. vermeldde bij DVZ. Bovendien verklaarde u in eerste instantie dat dit zou zijn gebeurd eind maart 2016 (CGVS I, p. 11), en na de middagpauze dat het zou zijn gebeurd kort nadat E.C.A.S. zou zijn aangevallen in februari 2016 (CGVS I, p. 15). Voor deze gewijzigde datum kon u geen enkele verklaring bieden (CGVS I, p. 15). Overigens dient ook te worden gewezen op het volstrekte gebrek aan logica in uw asielrelaas. U verklaarde immers dat u reeds vanaf juni of juli 2015 gevraagd werd om geld te betalen aan uw afpersers. Na een eenmalig schriftelijk dreigement in juni of juli 2015 zou u drie maal schriftelijk zijn gecontacteerd in november/december 2015, vervolgens zou u voortdurend telefonisch zijn gecontacteerd, en half februari 2016 zou E.C.A.S. fysiek zijn aangepakt. Op geen enkel moment is er echter effectief iemand naar u of naar E.C.A.S. gekomen om de gevraagde som geld in ontvangst te nemen of ontving u instructies over hoe of waar u zou moeten betalen (CGVS I, p. 14). Het is bijzonder weinig aannemelijk dat uw afpersers op die manier te werk zouden gaan. Daarenboven wordt nog opgemerkt dat u, nadat u uit Mala vertrok eind februari 2016, nog tot begin juni 2016 in Peru verbleef, een drietal maanden, zonder enig verder probleem te ondervinden. In die periode kon u het grootste deel van de inboedel van het restaurant verkopen (CGVS I, p. 6-7). Uiteindelijk verliet u Peru klaarblijkelijk niet uit hoogdringendheid of zo snel als u de tickets kon betalen, maar wel toen u door een vriend werd uitgenodigd naar een conferentie in Parijs en België (CGVS I, p. 9, 16). Dit alles wijst geenszins op het bestaan van belagers die u koste wat kost willen raken. Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en die van E.C.A.S. dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van personen die u poogden af te persen.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u noch E.C.A.S. enige vorm van bewijs heeft neergelegd aangaande de problemen die u zou hebben gehad. Over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen verklaarde u eerst dat ze zouden zijn weggegooid, en later dat ze misschien niet werden weggegooid maar dat u niet wist waar ze zich bevonden (CGVS I, p. 14-15). E.C.A.S. beweerde dat er zich nog enkele in het huis van uw bevriende advocate in Santa Catalina zouden bevinden maar dat zij het niet nodig had geacht deze mee te nemen of te laten opsturen (CGVS E.C.A.S. I, p. 19). Ook van het feit dat u op de radio zou zijn geweest heeft u geen enkel bewijs, omdat er geen tijd zou hebben gehad om het te vragen (CGVS I, p. 16). E.C.A.S. zou er niet aan zou hebben gedacht (CGVS E.C.A.S. I, p. 19). Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij de nodige moeite doet om te trachten bewijzen te verzamelen die kunnen aantonen dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend.

U had ruim de tijd voor uw asielaanvraag of na uw eerste gehoor om bewijzen te verzamelen en had tijdens uw tweede en derde gehoor de kans om bewijzen neer te leggen of een verklaring te bieden voor het ontbreken ervan, maar u heeft nagelaten dit te doen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl deze redelijkerwijze van u mogen worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan. Het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde aangaande de aanleiding voor uw vertrek en dat u, ondanks het feit dat u werd gewezen op het onaannemelijke karakter van deze verklaringen, bleef volharden in deze motieven (CGVS II, p. 2, 13, CGVS III, p. 8), zet bovendien uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Naast de problemen die u kende met uw restaurant, zou u uw land hebben verlaten omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS II, p. 5). In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat u dit element niet aanhaalde bij Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Het was pas na uw eerste gehoor dat uw advocate een email stuurde om dit asielmotief toe te voegen, waarna werd overgegaan tot een herconvocatie. Uw verklaring hiervoor, met name dat u niet zou hebben geweten dat het een belangrijk element was en het niet makkelijk is voor u om erover te spreken (CGVS II, p. 4, CGVS III, p. 8) kan geenszins volstaan. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat uw geaardheid en uw verlangen om vrijuit te leven een reden waren om uw land te verlaten (CGVS II, p. 5). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Dit heeft u duidelijk nagelaten te doen. Deze bevinding werpt dan ook een verdere smet op uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid. Dit geldt eens te meer voor E.C.A.S., die wel aan het einde van haar eerste gehoor verklaarde dat u een koppel vormde, maar hierbij niet vermeldde dat dit een bijkomend asielmotief vormde – ze zei zelfs specifiek dat de afpersing de enige reden was voor haar vertrek (CGVS E.C.A.S. I, p. 20-21). Er is geen enkele acceptabele reden waarom zij op dat moment niet had kunnen vertellen dat haar geaardheid en uw relatie een (bijkomende) reden was voor haar en uw vertrek uit Peru.

Aangaande uw beweerde seksuele geaardheid en uw verklaring dat dit voor u een reden was om het land te verlaten, dient voorts te worden gewezen op uw erg gebrekkige kennis van de rechten en de situatie van homoseksuelen in Peru. Zo kon u niet zeggen waarvoor de term LGBT staat (lesbian, gay, bisexual, transgender of lesbianas, gais, bisexuales, trans in het Spaans), kon u niet antwoorden op de vraag wat u wist over de rechten van homoseksuelen in Peru, wist u niets te vertellen over de marsen die worden georganiseerd in Peru voor de rechten van homoseksuelen, kende u geen organisaties of websites die zich bezighouden met de rechten van homoseksuelen in Peru, kende u amper bekende figuren uit Peru die homoseksueel zijn en kon u niets zeggen over politieke discussies in Peru aangaande de rechten van homoseksuelen (CGVS III, p. 3-5). Niet enkel bent u niet op de hoogte van dergelijke zaken, u bent zelfs nooit op zoek gegaan naar deze informatie (CGVS III, p. 4), hetgeen zeer bevreemdend overkomt voor iemand die verklaart dat ze omwille van haar geaardheid haar land verliet. Verder is het opmerkelijk dat u ook bijzonder slecht op de hoogte bent van de rechten van homoseksuelen in België en Europa en u klaarblijkelijk bij toeval in België belandde – terwijl u al jaren het plan zou hebben gehad om naar Argentinië te verhuizen (CGVS II, p. 5). U verklaarde hierover dat u naar Europa kwam in het kader van een conferentie, samen met een vriend, dat u hierbij eerst naar Frankrijk ging en dan naar België kwam, en vervolgens hier bleef hangen omdat u vrienden had gemaakt en werk had (CGVS II, p. 14-15). U dacht dat homoseksuelen overal in de Europese Unie konden huwen en dezelfde rechten hebben als heteroseksuelen (CGVS II, p. 16) – hetgeen niet correct is. Tijdens het derde gehoor verklaarde u dat u hierover na het tweede gehoor meer informatie had opgezocht en dat u had ontdekt dat er landen zijn in de Europese Unie waar de doodstraf bestaat voor homoseksuelen (CGVS III, p. 7) – hetgeen evenmin het geval is. Evenmin bent u op de hoogte of E.C.A.S., indien u via inseminatie een kind zou krijgen, erkend zou kunnen worden als moeder van dit kind (CGVS III, p. 6-7). Het is erg vreemd dat u dergelijke informatie, die cruciaal is voor het leven dat u in het geval van verder verblijf in België zou kunnen opbouwen, niet opzocht alvorens zich in België te vestigen en hier asiel aan te vragen. In België ging u niet op zoek naar verdere informatie omtrent uw rechten of organisaties die werken rond homoseksuelen en legde u geen contact met andere homoseksuele personen (CGVS II, p. 16, CGVS III, p. 6-7). Uw verklaring hiervoor, dat u de taal niet spreekt (CGVS III, p. 7), kan niet volstaan, te meer daar u (op een privéadres) in Brussel woont en er in Brussel een grote Spaanstalige gemeenschap bestaat. Dat u niet opzocht welke rechten u in België zou hebben omdat u in Peru had begrepen dat homoseksuelen in Argentinië en Spanje dezelfde rechten hebben als heteroseksuelen (CGVS II, p. 16) raakt helemaal kant noch wal – u vroeg immers asiel aan in België, niet in Argentinië of Spanje.

Uw duidelijk gebrek aan interesse in deze materie tast op fundamentele wijze de geloofwaardigheid aan van uw verklaring dat u lesbisch zou zijn. Daarenboven legde u geen enkel geloofwaardig bewijs neer van uw relatie met E.C.A.S.. Tijdens het tweede gehoor werd u met aandrang gevraagd om de Facebook Messenger-berichten op te sturen die u aan het begin van uw relatie zou hebben gevoerd (CGVS II, p. 11), maar u liet na dit te doen en gaf hiervoor geen verklaring, hoewel u niet kon weten dat u voor een derde gehoor zou worden uitgenodigd en daar de kans zou hebben een verklaring te bieden. Uw verklaring voor het niet neerleggen van deze berichten, namelijk dat deze door uw zus uw facebook-account nodig had om documenten op te vragen (CGVS III, p. 2), komt overigens weinig geloofwaardig over. De door u neergelegde mails en berichten zijn zeer algemeen verwoord en komen onpersoonlijk over, en kunnen niet gelden als afdoende bewijs van een langdurige relatie. In het bijzonder van een koppel waarvan beide partijen een asielaanvraag hebben ingediend, kan verwacht worden dat er meer overtuigende bewijzen worden neergelegd om een jarenlange relatie staven. Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk lesbisch bent en dat u Peru verliet omwille van uw relatie met E.C.A.S., uw vrees voor de reacties van uw omgeving en uw vrees dat u in Peru geen normaal leven zou kunnen opbouwen als lesbisch koppel (CGVS II, p. 17, CGVS III, p. 8). Volledigheidshalve kan nog worden toegevoegd dat de hypothetische vrees die u aanhaalde ten aanzien van een mogelijk kind dat u in de toekomst zou kunnen krijgen niet als relevant kan worden beschouwd, aangezien u op heden geen kinderen heeft en ook niet in verwachting bent van een kind (CGVS III, p. 16-17).

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en uw vliegtickets bevestigen slechts uw identiteit en uw reisweg die hier op zich niet ter discussie staan. Dat u een restaurant uitbaatte in Mala en erkend was als bemiddelaar, zoals aangetoond met het huurcontract en de documenten van de notaris en met de certificaten die u neerlegde, wordt hier ook niet betwijfeld. Het bestaan van corruptie binnen de politie van Peru en Mala zoals beschreven in de door u neergelegde persartikels doet, in het licht van het gebrek aan geloofwaardigheid aangaande uw asielrelaas, niet ter zake. De door u neergelegde artikels aangaande homoseksuelen in Peru en de dood van D.A.P.B. - van wie überhaupt geenszins is aangetoond dat hij uw neef was – hebben geen betrekking op uw persoonlijke relaas en zijn dan ook niet relevant. De berichten en e-mails die u neerlegde werden hierboven reeds aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.2. De bestreden beslissing inzake E.C.A.S. luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Peruaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Lima, Peru. U woonde steeds in Ancon, maar verbleef vanaf 2015 vaak in Mala waar u samen met uw partner C.B.K.P. (o.v. X), met wie u sinds 2014 een relatie heeft, een restaurant uitbaatte. In juli 2015 werd een briefje onder de deur van uw restaurant geschoven, waarop stond dat u 800 Peruaanse sol moest betalen ter bescherming van uw restaurant. U dacht dat het bericht kwam van religieuze mensen die voor uw restaurant wilden bidden, en hechtte er verder geen belang aan. In november 2015 kreeg u op twee opeenvolgende dagen nog twee brieven onder de deur geschoven, waarop stond dat u moest betalen en dat u wist hoe veel. Tien dagen later, in december, werd een gelijkaardige brief achtergelaten op een tafel in het restaurant. Ondertussen kreeg u ook, sinds eind juli of begin augustus 2015, dagelijks dreigtelefoons op uw persoonlijke gsm, die van C.B.K.P., en op de gsm van de zaak. Op 14 of 15 november 2015 ging u naar de politie, maar daar stelde men enkel vragen over de bedreigingen en werd u niet echt geholpen. Rond 15 februari 2016 keerde u met een motortaxi terug van de markt naar het restaurant. Toen u wilde uitstappen stapte een persoon die u aan het restaurant opwachtte in de motortaxi. Hij bedreigde u met een pistool en zei dat u tegen het einde van de maand moest betalen. U ging naar het restaurant, vertelde aan C.B.K.P. wat er was gebeurd en ging samen naar de politie. Daar werd u opnieuw afgewimpeld. U ging naar een vriendin van C.B.K.P., een advocate die een bemiddelingsbureau heeft, en zij vertelde dat ze al enkele gelijkaardige zaken was tegengekomen. Omdat de politie u niet hielp, ging u de dag nadat u was aangevallen op de radio spreken over wat er was gebeurd. Enkele dagen nadien werd de deur van de woning waar u verbleef met een granaat tot ontploffing gebracht. De eigenares van de woning diende klacht in.

Eind februari of begin maart 2016 ging u samen met C.B.K.P. wonen in Santa Catalina, in een woning van de bevriende advocate. U verkocht de inboedel van het restaurant om tickets te bekostigen om het land te verlaten. C.B.K.P. vertrok eerst omdat ze met een vriend naar een conferentie ging in Parijs. Zelf verliet u op 2 augustus 2016 uw land. U vloog naar Nederland en nam de trein naar België, u kwam op 3 augustus 2016 aan. Op 2 december 2016 diende u uw asielaanvraag in. Naast de problemen die u kende met uw restaurant, verliet u Peru omdat u in een lesbische relatie bent met C.B.K.P. en het in Peru voor jullie onmogelijk is om een normaal leven te leiden. Er zijn slechts enkele personen op de hoogte van uw relatie, over het algemeen houdt u uw geaardheid geheim omdat u vreest voor de reacties van uw omgeving. Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw paspoort afgegeven op 27 juli 2016, uw vliegtickets, en enkele screenshots van e-mails, berichten en uw facebookaccount neer. Uw partner legde enkele artikels neer aangaande de situatie van homoseksuelen in Peru en over de dood van een zekere D.A.P.B., die haar (homoseksuele) neef zou zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Op basis van uw verklaringen en door onderzoek wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aangetoond heeft.

Vooreerst dient te worden gesteld dat uw gedrag onvereenigbaar is met het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of van een reëel risico op ernstige schade zoals dit werd gedefinieerd in het kader van de subsidiaire bescherming. Volgens uw verklaringen overwoog u vanwege uw seksuele geaardheid al jaren om uw land te verlaten (CGVS II, p. 3) en vertrok u al eind februari of begin maart 2016 uit Mala omwille van de problemen die u daar kende (CGVS I, p. 4). U verbleef toen nog verschillende maanden Peru voor u op 2 augustus 2016 naar België vertrok, en vroeg uiteindelijk pas op 2 december 2012 asiel aan (CGVS I, p. 9). Uw verklaring hiervoor dat u niet wist dat u asiel kon aanvragen (CGVS I, p. 9) is geenszins afdoende. Van iemand die een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst koestert of er een reëel risico op het lijden van ernstige schade meent te lopen, kan immers verwacht worden dat hij zo snel mogelijk een vraag tot internationale bescherming indient. U werd in Peru geholpen door een advocate (CGVS I, p. 11) en u had jaren de tijd om uw vertrek voor te bereiden. Dat u pas negen maanden na uw vertrek uit Mala en vier maanden na uw komst naar België asiel aanvroeg, getuigt dan ook van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Aangaande de problemen die de onmiddellijke aanleiding van uw vertrek zouden hebben gevormd, met name de afpersing bij uw restaurant in Mala, wordt vastgesteld dat een veelheid aan tegenstrijdigheden tussen uw eigen verschillende verklaringen en de verklaringen van uw partner C.B.K.P. de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnt. Wat betreft de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen, verklaarde u tijdens uw eerste gehoor bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u deze vanaf januari 2016 begon te ontvangen en dat u er op een maand tijd tien ontving (vragenlijst DVZ, vraag 5). Tijdens uw gehoor bij het commissariaat-generaal verklaarde u in eerste instantie dat u in juni 2015 een eerste brief kreeg en daarna, vanaf november 2015, voortdurend dergelijke brieven ontving (CGVS I, p. 9-10). Zelfs nadat u in februari 2016 zou zijn aangevallen zou u nog brieven hebben ontvangen (CGVS I, p. 13). C.B.K.P. daarentegen, die overigens bij DVZ had verklaard dat het restaurant opende in juni 2015 en u meteen daarna dreigbrieven begon te ontvangen (vragenlijst DVZ C.B.K.P., vraag 5), verklaarde dat jullie in totaal slechts vier brieven ontvingen: de eerste eind juni of begin juli 2015, dan twee in november 2015, en de vierde in december 2015 (CGVS C.B.K.P. I, p. 11). Na de pauze, waarbij u meer dan een uur met uw vriendin kon spreken, kwamen uw verklaringen omtrent de dreigbrieven plots bijna volledig overeen met die van C.B.K.P.: één in juni of juli 2015, twee in november 2015 en één in december 2015 (CGVS I, p. 14). Gevraagd naar deze wijzigingen in uw verklaringen, zei u enkel zich niet meer te herinneren ooit een andere versie van de feiten te hebben gegeven (CGVS I, p. 15-16). Een louter ontkennen van eerdere beweringen kan echter geenszins als afdoende verklaring gelden. Voorts verklaarde u, aangaande de telefonische bedreigingen die u zou hebben gekregen, dat deze vanaf eind juli begin augustus zouden zijn begonnen op uw persoonlijke gsm, die van C.B.K.P., op de gsm van de zaak en op de vaste telefoon van de zaak (CGVS I, p. 15).

C.B.K.P. situeerde deze telefoontjes dan weer vanaf december 2015 (CGVS C.B.K.P. I, p. 10) en zei dat ze enkel via de gsm van de zaak binnenkwamen (CGVS C.B.K.P. I, p. 12). Als reactie op de dreigementen zouden u en C.B.K.P. naar de politie zijn gestapt. Dat gebeurde volgens uw verklaringen op 14 of 15 november 2015 (CGVS I, p. 10), maar volgens C.B.K.P. in december 2015 en in januari 2016 (CGVS C.B.K.P. I, p. 11). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid bevestigde u uw versie van de feiten en kon u geen enkele verklaring geven voor het verschil met de verklaring van C.B.K.P. (CGVS I, p. 19). C.B.K.P. kon hier evenmin een verklaring voor geven (CGVS C.B.K.P. I, p. 15). Wat betreft de aanval op u die zou hebben plaatsgevonden in februari 2016, is het opmerkelijk dat u aanvankelijk zonder enige vorm van twijfel verklaarde dat deze zou hebben plaatsgevonden op 14 februari 2016 (CGVS I, p. 12) – een zondag en dus volgens zowel uw verklaringen als die van C.B.K.P. een dag dat jullie helemaal niet bij het restaurant aanwezig zouden zijn geweest (CGVS I, p. 16, CGVS C.B.K.P. I, p. 6) – om later te zeggen dat u zich de juiste datum niet herinnerde, maar het rond 15 februari moest zijn geweest (CGVS I, p. 18, 19). Nadat u werd aangevallen zou het restaurant niet meer opnieuw zijn geopend (CGVS I, p. 12), hoewel u eerder had verklaard dat het restaurant tot 28 februari 2016 geopend zou zijn geweest (CGVS I, p. 7). Enkele dagen later zou er een granaat zijn geplaatst aan het huis in Mala waar u gewoonlijk samen met C.B.K.P. woonde (CGVS I, p. 12) – een incident dat noch u, noch C.B.K.P. vermeldde bij DVZ. Bovendien verklaarde C.B.K.P. in eerste instantie dat dit zou zijn gebeurd eind maart 2016 (CGVS C.B.K.P. I, p. 11), en na de middagpauze dat het zou zijn gebeurd kort nadat u zou zijn aangevallen in februari 2016 (CGVS C.B.K.P. I, p. 15). Voor deze gewijzigde datum kon zij geen enkele verklaring bieden (CGVS C.B.K.P. I, p. 15). Overigens dient ook te worden gewezen op het volstrekte gebrek aan logica in uw asielrelaas. U verklaarde immers dat u reeds vanaf juni of juli 2015 gevraagd werd om geld te betalen aan uw afpersers. Na een eenmalig schriftelijk dreigement zou u voortdurend telefonisch zijn gecontacteerd, vervolgens zou u drie maal schriftelijk zijn gecontacteerd in november/december 2015, en half februari 2016 zou u fysiek zijn aangepakt. Op geen enkel moment is er echter effectief iemand naar u of naar C.B.K.P. gekomen om de gevraagde som geld in ontvangst te nemen of ontving u instructies over hoe of waar u zou moeten betalen (CGVS I, p. 14, 18). Het komt niet aannemelijk over dat afpersers op die manier te werk zouden gaan. Daarenboven wordt nog opgemerkt dat u, nadat u uit Mala vertrok eind februari 2016, nog tot begin augustus 2016 in Peru verbleef, een vijftal maanden, zonder enig verder probleem te ondervinden. In die periode kon u het grootste deel van de inboedel van het restaurant verkopen (CGVS I, p. 7). Dit alles wijst geenszins op het bestaan van belagers die u koste wat kost willen raken. Uit het geheel van bovenstaande elementen dient te worden geconcludeerd dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen en die van C.B.K.P. dat uw leven in gevaar zou zijn omwille van personen die u poogden af te persen.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u noch C.B.K.P. enige vorm van bewijs heeft neergelegd aangaande de problemen die u zou hebben gehad. U heeft zelfs niet aangetoond dat u überhaupt betrokken was bij het restaurant dat C.B.K.P. uitbaatte in Mala. Over de dreigbrieven die u zou hebben ontvangen verklaarde u dat er zich nog enkele in het huis van de bevriende advocate in Santa Catalina zouden bevinden maar dat u het niet nodig had geacht deze mee te nemen of te laten opsturen (CGVS I, p. 19). C.B.K.P. zei eerst dat ze zouden zijn weggegooid, en later dat ze misschien niet werden weggegooid maar ze niet wist waar ze zich bevonden (CGVS C.B.K.P. I, p. 14-15). Ook van het feit dat u op de radio zou zijn geweest heeft u geen enkel bewijs omdat u er niet aan zou hebben gedacht (CGVS I, p. 19) of volgens C.B.K.P. omdat ze geen tijd zou hebben gehad om het te vragen (CGVS C.B.K.P. I, p. 16). Nochtans kan van een asielzoeker worden verwacht dat hij de nodige moeite doet om te trachten bewijzen te verzamelen die kunnen aantonen dat hij in zijn land inderdaad problemen heeft gekend. U had ruim de tijd voor uw asielaanvraag of na uw eerste gehoor om bewijzen te verzamelen en had tijdens uw tweede en derde gehoor de kans om bewijzen neer te leggen of een verklaring te bieden voor het ontbreken ervan, maar u heeft nagelaten dit te doen. Dergelijk manifest gebrek aan bewijzen, terwijl deze redelijkerwijze mogen worden verwacht, tast de aannemelijkheid van uw asielrelaas bijkomend aan. Het feit dat u bedrieglijke verklaringen aflegde aangaande de aanleiding voor uw vertrek en dat u, ondanks het feit dat u werd gewezen op het onaannemelijke karakter van deze verklaringen, bleef volharden in deze motieven (CGVS II, p. 2, 10, CGVS III, p. 8, 13), zet bovendien uw algemene geloofwaardigheid fundamenteel op de helling.

Naast de problemen die u kende met uw restaurant, zou u uw land hebben verlaten omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS II, p. 3). In dit kader dient vooreerst te worden vastgesteld dat u dit asielmotief niet aanhaalde bij Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal. Aan het einde van uw eerste gehoor (net nadat u met enkele inconsistente elementen in uw relaas was geconfronteerd) verklaarde u weliswaar dat u en C.B.K.P. een koppel vormden, maar u vermeldde hier niet bij dat dit een bijkomend asielmotief vormde – u zei zelfs specifiek dat de afpersing de enige reden was voor uw vertrek (CGVS I, p. 20-21).

Het was pas na uw eerste gehoor dat uw advocate een email stuurde om dit asielmotief toe te voegen, waarna een herconvocatie volgde. Uw verklaring hiervoor, met name dat u zich schaamde en het niet makkelijk is voor u om erover te spreken (CGVS III, p. 7-8) kan geenszins volstaan, te meer daar u het feit op zich dat u in een relatie was wel vermeldde. Er is geen enkele acceptabele reden waarom u op dat moment niet had kunnen vertellen dat uw geaardheid en uw relatie een (bijkomende) reden was voor uw vertrek uit Peru, hetgeen u later wel uitdrukkelijk verklaarde (CGVS II, p. 3). Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij van bij de aanvang van de asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker die elementen die de directe aanleiding van zijn vlucht uit zijn land van herkomst zouden zijn geweest, en dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt. Dit heeft u duidelijk nagelaten te doen. Deze bevinding werpt dan ook een verdere smet op uw algemene geloofwaardigheid en in het bijzonder de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent uw seksuele geaardheid.

Aangaande uw beweerde seksuele geaardheid en uw verklaring dat dit voor u een reden was om het land te verlaten, dient voorts te worden gewezen op uw erg gebrekkige kennis van de rechten en de situatie van homoseksuelen in Peru. Zo kon u niet zeggen waarvoor de term LGBT staat (lesbian, gay, bisexual, transgender of lesbianas, gais, bisexuales, trans in het Spaans), kon u niet antwoorden op de vraag wat u wist over de wetten met betrekking tot de rechten van homoseksuelen in Peru, kende u geen organisaties of websites die zich bezighouden met de rechten van homoseksuelen in Peru, kende u amper bekende figuren uit Peru die homoseksueel zijn en kon u zo goed als niets zeggen over politieke discussies in Peru aangaande de rechten van homoseksuelen (CGVS III, p. 3-6). Niet enkel bent u niet op de hoogte van dergelijke zaken, u bent zelfs nooit op zoek gegaan naar deze informatie (CGVS III, p. 4), hetgeen zeer bevreemdend overkomt voor iemand die verklaart dat ze omwille van haar geaardheid haar land verliet. Verder is het opmerkelijk dat u ook bijzonder slecht op de hoogte bent van de rechten van homoseksuelen in België en Europa en u klaarblijkelijk bij toeval in België belandde – terwijl u al jaren het plan zou hebben gehad om naar Argentinië te verhuizen (CGVS II, p. 3). U verklaarde hierover dat C.B.K.P. naar Europa kwam in het kader van een conferentie, samen met een vriend, dat zij hierbij eerst naar Frankrijk ging en dan naar België kwam, en vervolgens hier achterbleef (CGVS II, p. 11). U ging ervan uit dat homoseksuelen overal in de Europese Unie dezelfde rechten hebben als heteroseksuelen (CGVS III, p. 7) – hetgeen niet correct is. De informatie die u heeft, zocht u bovendien pas op na uw komst naar België en niet ervoor. Evenmin bent u op de hoogte of u, indien C.B.K.P. via inseminatie een kind zou krijgen, erkend zou kunnen worden als moeder van dit kind (CGVS III, p. 9). Het is erg vreemd dat u dergelijke informatie, die cruciaal is voor het leven dat u in het geval van verder verblijf in België zou kunnen opbouwen, niet opzocht alvorens zich in België te vestigen en hier asiel aan te vragen. In België ging u niet op zoek naar verdere informatie omtrent uw rechten of organisaties die werken rond homoseksuelen en legde u geen contact met andere homoseksuele personen (CGVS III, p. 8-9). Uw verklaring hiervoor, dat u de taal niet spreekt, kan niet volstaan, te meer daar u (op een privéadres) in Brussel woont en er in Brussel een grote Spaanstalige gemeenschap bestaat. Dit opmerkelijke gebrek aan interesse in het onderwerp van LGBT's tast op fundamentele wijze de geloofwaardigheid aan van uw verklaring dat u lesbisch zou zijn. Daarenboven legde u geen enkel geloofwaardig bewijs neer van uw relatie met C.B.K.P.. Tijdens het tweede gehoor werd C.B.K.P. met aandrang gevraagd om de Facebook Messenger-berichten op te sturen die u aan het begin van uw relatie zou hebben gevoerd (CGVS C.B.K.P. II, p. 11), maar u liet na dit te doen en gaf hiervoor geen verklaring, hoewel u niet kon weten dat u voor een derde gehoor zou worden uitgenodigd en daar de kans zou hebben een verklaring te bieden. De verklaring die C.B.K.P. hier tijdens het derde gehoor voor bood, namelijk dat haar zus haar facebook-account nodig had en ze daardoor de berichten gewist had, komt weinig geloofwaardig over (CGVS C.B.K.P. III, p. 2). De door u neergelegde mails en berichten zijn zeer algemeen verwoord en komen onpersoonlijk over, en kunnen niet gelden als afdoende bewijs van een langdurige relatie. In het bijzonder van een koppel waarvan beide partijen een asielaanvraag hebben ingediend, kan verwacht worden dat er meer overtuigende bewijzen worden neergelegd om een jarenlange relatie staven. Bovenstaande elementen nopen ertoe te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u daadwerkelijk lesbisch bent en dat u Peru verliet omwille van uw relatie met C.B.K.P., uw vrees voor de reacties van uw omgeving en uw vrees dat u in Peru geen normaal leven zou kunnen opbouwen als lesbisch koppel (CGVS II, p. 3, CGVS III, p. 12, 13).

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten kunnen deze vaststelling niet wijzigen. Uw paspoort en uw vliegtickets bevestigen slechts uw identiteit en uw reisweg die hier op zich niet ter discussie staan. De door C.B.K.P. neergelegde artikels aangaande homoseksuelen in Peru en de dood van D.A.P.B. – van wie überhaupt geenszins is aangetoond dat hij haar neef was – hebben geen betrekking op uw persoonlijke relaas en zijn dan ook niet relevant. De berichten en e-mails die u neerlegde werden hierboven reeds aangehaald.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoeksters voeren in hun verzoekschrift van 11 mei 2018 een schending aan van “de Vluchtelingconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4 en 48/5 van de wet van 15 december 1980; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991, alsmede de schending van het artikel 62 van de wet van 15 december 1980; het zorgvuldigheidsbeginsel; de beoordelingsfout”.

Zij menen “dat het feit dat verzoekster pas na hun eerste gehoor bij het CGVS hun seksuele geaardheid naar voren brengen als motief om een beschermingstatuut te krijgen niet pertinent [is] om de waarachtigheid van hun seksuele geaardheid te evalueren”. Dat verzoekster E.C.A.S. “aan het einde van haar eerste gehoor verklaarde dat C.B.K.P. en haar en koppel vormde is eigenlijk een begin van bewijs dat zij degelijk samen zijn”. Zij benadrukken “dat het voor bepaalde personen moeilijk is om hun vrees gebaseerd op hun seksuele geaardheid te uiten” en wijzen dienaangaande op “Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees” van UNHCR.

Wat betreft hun gebrekkige kennis van de rechten en de situatie van homoseksuelen in Peru, merken verzoeksters op “dat wat vooral van belang voor haar is hoe zij het feit dat zij homoseksueel is in Peru ervaart binnen het maatschappij (en niet over welke rechten homoseksuelen beschikken in Peru)”.

Waar in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat ze slecht op de hoogte zijn van de rechten van homoseksuelen in België, leggen verzoeksters uit “dat zij zich hier goed voelen, dat zij voelen dat zij, als lesbische echtpaar, over meer vrijheden beschikken, dat C.B.K.P. aan haar werkgever na een tijdje heeft kunnen vertellen dat E.C.A.S. haar partner was” en “dat zij niet het gevoel hebben dat zij tot een specifieke gemeenschap behoren en dat zij gewoon als een normaal echtpaar wensen te leven ongeacht hun seksuele geaardheid”.

Volgens verzoeksters blijkt hun seksuele geaardheid uit hun verklaringen, daar zij “coherente en identieke verklaringen hebben afgelegd over meerdere aspecten van hun relatie”, zoals hoe ze zich aangetrokken voelden tot vrouwen, hun eerdere relaties, hun eerste contact, het wantrouwen van C.B.K.P., hun tweede communicatie in mei 2014, hun eerste ontmoetingen, “de evolutie van hun relatie, hoe zij met elkaar communiceerden, waar zij meer intimiteit hadden” en hun gezamenlijke “project een kind samen te hebben en dat het C.B.K.P. zal zijn die het kind zal dragen”.

Ze voeren aan dat “uit objectieve informatie blijkt dat homoseksuelen het risico lopen vervolgd en/of gediscrimineerd te worden omwille van hun seksuele geaardheid in Peru” en ze citeren uit “passages van het verslag van de INTER-AMERICAN COMMISSION ON HUMAN RIGHTS met betrekking tot “Violence against Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Persons in the Americas” de dato 2015”.

Verzoeksters vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen als vluchteling te erkennen, hen minstens de subsidiaire bescherming toe te kennen. In uiterst ondergeschikte orde vragen verzoeksters “het dossier terug te verwijzen naar het CGVS teneinde het dossier verder te onderzoeken alvorens een beslissing te nemen”.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoeker toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van zijn verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoeksters verklaren hun land van herkomst te zijn ontvlucht omwille van de problemen met betrekking tot hun restaurant in Mala.

2.3.2. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2), van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag) vermelde redenen, zijnde ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging.

2.3.3. Het door verzoeksters ingeroepen vluchtmotief, de beweemde bedreigingen en geweldplegingen teneinde geld af te persen, valt als dusdanig buiten het toepassingsgebied van voornoemd verdrag.

2.3.4. Verzoeksters verklaren thans ook niet te kunnen terugkeren naar hun land van herkomst omwille van hun lesbische geaardheid. Verzoeksters hebben echter naar hun zeggen hun land van herkomst niet verlaten omwille van hun lesbische geaardheid. Ze hebben, niet enkel nagelaten hiervoor een verzoek om internationale bescherming in te dienen maar gaven uitdrukkelijk te kennen andere redenen te hebben voor hun (laattijdige) verzoek om internationale bescherming. Dit klemte te meer nu verzoeksters bovendien hun beweemde vrees omwille van hun lesbische geaardheid zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken als bij hun eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nalieten te vermelden. Indien verzoeksters werkelijk hun land van herkomst ontvlucht zijn uit vrees voor hun leven omwille van hun geaardheid, dan kan uiteraard worden verwacht dat ze dit meteen kenbaar zouden maken, teneinde internationaal beschermd te kunnen worden. Waar in het verzoekschrift wordt aangehaald *“dat het voor bepaalde personen moeilijk is om hun vrees gebaseerd op hun seksuele geaardheid te uiten”* (met verwijzingen naar *“Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees”* van UNHCR), kan dit in deze niet blijken. Het is duidelijk dat verzoekster E.C.A.S. kennelijk niet geremd was haar lesbische relatie met C.B.K.P. bekend te maken (*“Ik heb het niet willen vertellen omdat ik dacht dat het niet met de zaak te maken had, maar ik en C.B.K.P. zijn er koppel, soms vragen mensen zich af hoe kan het dat je zo'n vertrouwen hebt, maar dat is omdat we samen zijn.”*; notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 20). Dat verzoekster dit op een dermate terloopse manier vermeldde, geeft geenszins blijk van enige schroom. Integendeel, verzoekster E.C.A.S. legde toen zelf uit dat ze het niet eerder vertelde omdat ze dacht dat het niet relevant was en zij bevestigde vervolgens dat de afpersing haar enige vrees en probleem in Peru was (notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 21). Hieruit kan slechts afgeleid worden dat verzoeksters ofwel enkel zeer goede vriendinnen zijn die zakenpartners werden ofwel dat ze geheel niet gehinderd waren in hun beleving als lesbisch koppel.

Het nalaten van verzoeksters om hun beweerde vrees omwille van hun geaardheid eerder te vermelden, versterkt aldus manifest de vaststelling dat ze hun geaardheid in Peru niet als een probleem ervoeren dat ze er hun land voor moesten ontvluchten en/of ervoor (internationale) beschermd moesten worden.

2.3.5. Het verzoekschrift stelt dat verzoeksters *“coherente en identieke verklaringen hebben afgelegd over meerdere aspecten van hun relatie”*, zoals hoe ze zich aangetrokken voelden tot vrouwen, hun eerdere relaties, hun eerste contact, het wantrouwen van C.B.K.P., hun tweede communicatie in mei 2014, hun eerste ontmoetingen, *“de evolutie van hun relatie, hoe zij met elkaar communiceerden, waar zij meer intimiteit hadden”* en hun gezamenlijke *“project een kind samen te hebben en dat het C.B.K.P. zal zijn die het kind zal dragen”*. Zo verklaarde verzoekster E.C.A.S.: *“Ik besepte het omdat ik de hele tijd bij dat meisje wilde zijn, zoals het bij een jongen zou zijn, je wil samen zijn, je gaat ernaar op zoek. [...] Ik begon het in te zien, maar je wil het niet aanvaarden, je wil normaal zijn, zoals anderen, je wil die gevoelens hebben voor jongens, alleen om problemen te vermijden, maar dat zijn zaken waar je niet zelf over beslist. [...] Ik bleef me aangetrokken te voelen tot meisjes, ik probeerde uit hun buurt te blijven, ze niet te bekijken, zodat ze niet zouden weten wat ik voelde, want ik gevallen gezien van vrienden die waren aangevallen door hun seksuele geaardheid. [...] Ik deed wat zij deden, ik deed gewoon mee, ik vertelde ook over een jongen in de klas die er leuk uit zag, dat hij sympathiek was, ik volgde de stroom, verzong dingen, omdat ik bang was dat ze zouden beseffen wat er aan de hand was.”* (notities E.C.A.S. 4 januari 2018, p. 5-6). Verzoekster C.B.K.P. maakte ook melding van gemengde gevoelens bij de ontdekking van haar seksuele geaardheid: *“Ik wilde graag samen zijn met iemand van wie ik hield, maar tegelijk wilde ik de gevoelens niet aanvaarden, het werd niet aanzien als goed, als normaal, het kon tot problemen leiden.”* (notities C.B.K.P. 4 januari 2018, p. 10).

2.3.6. Waar de commissaris-generaal verzoeksters verwijt gebrekkige kennis te hebben over de rechten en de situatie van homoseksuelen in Peru, merkt de Raad op dat uit hun verklaringen blijkt dat ze wel kennis hebben over algemene publieke kwesties waaruit inderdaad niet kan blijken dat verzoeksters over vele jaren begaan zijn met de LGBTI-wereld. Verzoekster E.C.A.S. kon vertellen over acties van holebi-organisaties in Peru (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 3-4, 6), over wetsvoorstellen (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 3-4) en verder of zaken die in de pers kwamen; over *“twee vrouwen, een Mexicaanse, die in Mexico waren gehuwd, een van hen had een kind gekregen, toen ze naar Peru kwamen werd één van de achternamen van het kind weggehaald, het kind mocht enkel de achternaam dragen van de biologische moeder, in Mexico had het wel beide achternamen gekregen”* (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 6); over de homoseksuele politicus Bruce (*“Een politicus, die heeft zich niet lang geleden bevrijd, gezegd dat hij het is, hij komt ook op daarvoor, hij kan zo veel wetsvoorstellen indienen als hij wil, de meerderheid is toch tegen. [...] Zijn achternaam is Bruce. [...] Over dat parlamentslid weet ik nog dat hij ouder is, vijftig of zestig, hij heeft twee kinderen, dus ik ga ervan uit dat hij het lang heeft stilgehouden en het niet heeft durven zeggen, dat hij nu op de leeftijd is gekomen dat hij zich heeft durven outen. [...] Vier jaar ongeveer, door de druk van de maatschappij, zijn familie, heeft hij lang gedaan alsof hij een normaal leven leidde.”*; notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 4-5); de homoseksuele journalist Beto Ortiz die verbaal aangevallen en bedreigd werd (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 5) en de tv-producer Ricardo Moran die homo zou zijn (*“Ja, ik denk dat hij producer is, heeft te maken met tv, verschijnt zelf niet maar is achter de schermen. [...] Toen ik nog in Peru was werd er gezegd dat hij gay was, dit werd het gezegd met beledigende woordenschat.”*; notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 5).

Verzoekster C.B.K.P. had eveneens gehoord over deze bekende personen *“over twee personen die zich onlangs hebben geout, één omdat hij gefotografeerd was op een compromitterend moment, hij heeft het moeten vertellen voor ze die foto's zouden publiceren, en dan is er iemand die het op zijn twitter heeft bekend gemaakt, ik denk dat het gaat om een parlamentslid, daar zijn dan reacties op gekomen, hoe is het mogelijk dat een politicus homoseksueel is, etcetera. [...] De journalist heet Beto Ortiz.”*; notities C.B.K.P. 15 februari 2018, p. 4), over het homoseksueel parlamentslid Carlos Bruce (*“Dat is dat parlamentslid. [...] Ik weet dat hij kinderen heeft, dat hij kritiek heeft gekregen omdat hij een mars steunde, die heette “No Te Metas con mis hijos”, “bemoei je niet met mijn kinderen”, een mars tegen het voorstel van het parlement om in scholen over seksualiteit te spreken. Hij kreeg kritiek omdat men zei, hoe kan je homo zijn en dan toch tegen een voorstel zijn om op scholen over seksualiteit te spreken?”*; notities C.B.K.P. 15 februari 2018, p. 5); over Ricardo Moran die *“zich onlangs op twitter heeft geout”* (notities C.B.K.P. 15 februari 2018, p. 5) en over *“een voorstel voor het legaliseren van het homohuwelijk, maar dat voorstel is afgewezen”* (notities C.B.K.P. 15 februari 2018, p. 4).

Uit deze kennis kan enkel blijken dat ze beiden dezelfde informatie gelezen hebben. Hun verklaringen gaan echter niet verder dan het vertellen van de situatie van derden. Ook hieruit kan niet blijken dat verzoeksters homoseksueel zijn of indien ze het wel zijn, dat hun relatie problemen meebracht.

Wat de rechten van homoseksuelen in België en Europa betreft, blijkt dat verzoeksters aangeven te weten *“dat er rechten zijn tegen discriminatie, als er iets gebeurt kan je naar de politie gaan en zal er iets gebeuren, niet zoals in Peru, ze hebben ook het recht om te huwen en kinderen te krijgen”* (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 7), *“dat je kinderen kan krijgen, ook adopteren denk ik, dan moet je wel aan voorwaarden voldoen, genoeg middelen hebben denk ik”* (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 7), *“dat in de ontwikkelde landen van Europa homoseksuelen beschermd zijn tegen discriminatie en veilig zijn, en worden behandeld als eender wie”* (notities E.C.A.S. 15 februari 2018, p. 7), *“dat homoseksuelen met rust worden gelaten, en dat het dus helemaal anders is dan in Latijns-Amerika en in Peru”* (notities C.B.K.P. 15 februari 2018, p. 7) en *“dat je hier een normaal leven kan leiden als homoseksueel, dat je met rust wordt gelaten, dat is voor ons het voornaamste, dat we samen kunnen zijn en een rustig leven kunnen leiden”* (notities C.B.K.P. 15 februari 2018, p. 8). Verzoeksters blijven bij gemeenschappen.

2.3.7. De Raad is niet overtuigd van de lesbische geaardheid van verzoeksters. Hoe dan ook, zelfs indien verzoeksters gevolgd wordt, kan behelst het behoren tot een bepaalde sociale groep niet automatisch erop dat de asielzoeker wordt vervolgd. De vervolgingsvrees dient immers steeds *in concreto* te worden aangetoond, waarbij deze moet afgewogen worden ten opzichte van de situatie in het land van herkomst.

2.3.8. Uit de objectieve informatie in het administratief dossier en uit *“het verslag van de INTER-AMERICAN COMMISSION ON HUMAN RIGHTS met betrekking tot “Violence against Lesbian, Gay, Bisexual, Trans and Intersex Persons in the Americas” de dato 2015”*, geciteerd in de bestreden beslissingen, blijkt dat er melding wordt gemaakt van discriminatie en sporadische geweldplegingen tegen LGBTI-personen in Peru, maar ook dat de grote meerderheid van de Peruvianen (77,9%) van oordeel is dat homoseksuelen dezelfde rechten zouden moeten hebben als de rest van de samenleving en dat de grote meerderheid (76%) hun kind niet anders zou behandelen als het homoseksueel zou zijn (*“Peru: LGBTI: Landscape Analysis of Political, Economic & Social Conditions”* van 2015, p. 10). Deze informatie geeft tevens aan dat Peru op juridisch vlak stappen vooruit zet wat holebi-rechten betreft. Zo vermelden het rapport *“Peru: LGBTI: Landscape Analysis of Political, Economic & Social Conditions”* en het artikel *“Gay life in Peru: interview with our friend A. from Lima”* van 25 november 2017 de wetsvoorstellen aangaande de wettelijke samenwoning voor holebi's en *“a decree prohibiting all forms of discrimination and hate crimes on the basis of sexual orientation”*. Het artikel *“Hundreds of people in Peru held a ‘kissathon’ for LGBT rights”* van 11 februari 2017 en de Wikipedia-pagina over Oscar Ugarteche bespreken het arrest van het Peruviaans Grondwettelijk Hof dat oordeelde dat buitenlandse huwelijken tussen mensen van hetzelfde geslacht door Peru erkend moet worden. In het artikel *“Gay life in Peru: interview with our friend A. from Lima”* van 25 november 2017 vertelt een Peruviaanse homoseksueel dat de samenleving meer en meer tolerantie en respect vertoont voor de holebi-gemeenschap.

2.3.9. Om te oordelen of de beweerde discriminatoire maatregelen op zich een vervolging betekenen, moeten alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen minstens moet duidelijk zijn welke redenen verzoeksters hadden om te menen dat deze zwaarwichtig was. Verzoeksters gaven zelf toe dat ze *“gehoord”* hadden van problemen en discriminaties voor holebi's in Peru maar kenden zelf nooit problemen omwille van hun beweerde seksuele geaardheid (*“Grote problemen niet, het is zo dat wij dat niet kunnen tonen, dat ik ben... ik en C.B.K.P. zijn een koppel, ze is mijn partner maar we kunnen dat niet tonen, kunnen niet hand in hand lopen, [...] Er is niets ernstigs gebeurd tot nu toe, maar als ik weet wat er nu aan de hand is in Peru, hoe je op straat, zelfs thuis, op school, wat er gebeurt, dan ben ik bang voor geweld, ik heb er ook gevallen van gekend.”*; notities E.C.A.S. 4 januari 2018, p. 3). Verzoeksters komen dan ook niet verder dan vage verklaringen over derden.

Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Noch uit voornoemde informatie noch uit de verklaringen van verzoeksters kan echter blijken dat de gevreesde problemen reëel zijn of dermate systematisch zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

2.3.10. Dat verzoeksters pas besloten Peru te verlaten nadat ze problemen zouden hebben gehad met hun restaurant en uiteindelijk maar naar Europa kwamen toen C.B.K.P. de kans kreeg om naar een conferentie in Parijs te gaan met een vriend, wijst er ook op dat verzoeksters geenszins van oordeel waren dat ze dringend internationale bescherming nodig hadden omwille van hun homoseksuele geaardheid en (reeds jaren durende) lesbische relatie.

Ook het feit dat verzoekster C.B.K.P. op 9 juni 2016 naar België vertrok en verzoekster E.C.A.S. op 2 augustus 2016, maar ze pas een verzoek om internationale bescherming indienden op 2 december 2016, zijnde maanden later, toont aan dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en relativeert als dusdanig de ernst van de door hen geschetste mogelijke vervolging. Dit klemmt te meer nu, zoals hoger gesteld, verzoeksters na hun beweerde vrees omwille van hun lesbische geaardheid nalieten te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken én bij hun eerste persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal.

2.3.11. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.4.1. De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeksters over de afpersing, bedreigingen en geweldplegingen met betrekking tot hun restaurant in Mala.

2.4.2. Vooreerst leggen verzoeksters geen begin van bewijs voor van de beweerde problemen, hoewel ze talrijke schriftelijke dreigementen en telefonische bedreigingen zouden hebben ontvangen én ze op de radio kwamen met hun verhaal. De door verzoekster C.B.K.P. op het Commissariaat-generaal neergelegde stukken - een huurcontract van het restaurant en documenten van de notaris als bewijs van de aankoop van het restaurant - kunnen enkel haar betrokkenheid bij een restaurant aantonen, maar niet deze van verzoekster E.C.A.S., noch de gekende problemen.

2.4.3. Verder merkt de Raad op dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen afleggen over het aantal dreigbrieven dat ze kregen en wanneer (vragenlijst DVZ E.C.A.S., vraag 3.5; notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 9-10, 13; vragenlijst DVZ C.B.K.P., vraag 3.5; notities C.B.K.P. 29 september 2017, p. 11, 14-16), over wanneer en op welke toestellen ze telefonische bedreigingen ontvingen (notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 15; notities C.B.K.P. 29 september 2017, p. 10, 12) en over wanneer ze naar de politie zouden zijn gegaan om de dreigementen aan te geven (notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 10, 19; notities C.B.K.P. 29 september 2017, p. 11, 15). Verzoekster E.C.A.S. legde daarenboven incoherente verklaringen af over de aanval die zij onderging en over hoe lang het restaurant hierna nog geopend bleef (notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 7, 12, 16, 18-19). Verzoekster C.B.K.P. verklaarde dan weer aanvankelijk dat de granaat eind maart 2016 geplaatst werd (notities C.B.K.P. 29 september 2017, p. 11) om dan na de middagpauze tijdens haar persoonlijk onderhoud te beweren dat dit was voorgevallen kort na de aanval op E.C.A.S. in februari 2016 (notities C.B.K.P. 29 september 2017, p. 15). Bovendien lieten verzoeksters dit incident onvermeld bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Van een asielzoekster mag nochtans worden verwacht dat zij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat zij de feiten die de aanleiding vormen van haar vlucht uit haar land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Tevens wordt van asielzoeksters, die hun land van herkomst verlaten hebben op grond van dezelfde asielmotieven, verwacht dat ze eensluidende verklaringen afleggen over de kern van het relaas, zoals deze met betrekking tot dewelke de tegenstrijdigheden worden vastgesteld.

2.4.4. Dat de verklaringen van verzoeksters over de beweerde bedreigingen en geweldplegingen teneinde geld af te persen geen grond van waarheid hebben, wordt nog bevestigd door de vaststelling dat noch E.C.A.S. noch C.B.K.P. melding maakte van enige mogelijkheid om het gevraagde geld ook daadwerkelijk te overhandigen of te bezorgen aan de afpersers (notities E.C.A.S. 29 september 2017, p. 14, 18; notities C.B.K.P. 29 september 2017, p. 14). Uit hun verklaringen blijkt dat niemand hen ooit benaderde om het geld te komen halen en dat ze ook nooit instructies ontvingen over hoe ze de som konden of moesten overmaken. Een dergelijke gang van zaken is geheel onlogisch en ondermijnt de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeksters volledig.

2.4.5. Daarenboven merkt de Raad nog op dat verzoeksters eind februari 2016 uit Mala vertrokken, maar vervolgens nog zonder enige problemen elders in Peru, in Santa Catalina, verbleven tot begin juni 2016 (C.B.K.P.) en begin augustus 2016 (E.C.A.S.). Ze brengen geen elementen bij waaruit kan blijken dat ze zich, om aan de afpersingsproblemen te ontkomen, voor zover al geloofwaardig, niet elders in Peru (buiten Mala) zouden kunnen vestigen, zoals ze eerder maandenlang gedaan hadden.

Dat ze uiteindelijk hun land pas verlieten toen C.B.K.P. de kans kreeg om naar een conferentie in Parijs te gaan, wijst er ook op dat ze geenszins zo snel mogelijk Peru dienden te ontvluchten teneinde hun leven te redden.

2.4.6. De geloofwaardigheid van voornoemde problemen wordt verder ondergraven door het feit dat verzoekster C.B.K.P. reeds op 9 juni 2016 naar België vertrok en verzoekster E.C.A.S. op 2 augustus 2016, maar ze pas een verzoek om internationale bescherming indienden op 2 december 2016, zijnde maanden later. Verzoeksters verklaarden nochtans beide dat ze reeds jaren voor hun vertrek overwogen om Peru te verlaten en dat ze de laatste maanden voor hun vertrek werden bijgestaan door en zelfs verbleven bij een bevriende advocate, wat hun nalatigheid bij het arriveren in België des te frappanter maakt. Dat verzoeksters nalieten om meteen bij aankomst in Europa/België om internationale bescherming te verzoeken, toont aan dat ze internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtten en relativeert als dusdanig de ernst van de door hen geschetste vervolging.

2.4.7. Verzoeksters hebben niet aannemelijk gemaakt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4.8. Verzoeksters beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op grond van hun lesbische geaardheid op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat ze voldoen aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.4.9. Verzoeksters voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat ze in geval van een terugkeer naar Peru een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.5. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

2.5.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeksters geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantonen.

2.5.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissingen te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK